

— Krev, — řekl. — Lidská krev, u čerta! Vysvětlete mi tohle přijatelně! —

Teprve nyní dolehla na Viku hrůza plnou silou. Všechny dosavadní podivnosti v domě doktora Augustina, včetně jeho vlastníka, v něm zanechaly jenom celkem pobavený pocit. Ale tady přestávaly žerty.

— Inu, — pravil po chvíli, tady bych nevěděl ani nepříjemné vysvětlení. Řekněte mi, proboha, kdo je vlastně všechno v domě? —

— Král, — začal doktor zpěvavě, — tři princezny... —

Vika mávl rukou.

— Ano, ano, — řekl chvatně. — A draci, z nichž jeden je kolozubý. To všechno vím. Ale jaký další člověk, člověk, z něhož může vytéci krev? —

Doktor Augustin vyšpulil ret.

— To nevím, — pravil. — Před chvílí jste nechtěl věřit, když jsem tvrdil, že se v domě skrývá Mefistův vrah, ale měl jsem, jak patrně, pravdu. Mimo něj tu může být celá spousta jiných lidí. Máme ještě čtyřicet loutek. Chtějí-li je pobít, musí jich k tomu být přirozeně tlupa. —

— Pane doktore, — řekl Vika prosebně, — čert vem loutky, proboha! Nechápete, že se tu děje něco opravdu podivného? —

Doktor Augustin vstal od stolu.

— Já to chápu, — pravil, — já to samozřejmě chápu, ale vy jste to nechtěl po celou dobu pochopit. Vražda na Mefistovi vám podivná nepřipadá a... —

— Hrom uhoď do Mefista! — řekl Vika hlučně. — Ne, nezlobte se, ale myslím to doopravdy. Celou dobu naříkáte nad

tím, že nějaká pitomá loutka leží jinak, než jak má ležet, a kolem vás se zatím dějí záhady stokrát větší. Přímo před očima vám vyroste keř jako cihelna, ale to vás nijak nepřekvapí. Ve vlastním pokoji naleznete louži krve, ale ani nad tím se nepozastavíte. Jen pořád kolovrátkujete písničku o dřevěném panákovvi, který leží na břišce, místo na zádech, či jak má ležet. —

Doktor se na něho podíval s mírným, laskavým úsměvem.

— Pletete to, — řekl. — Nedivím se, samozřejmě, tomu, že mně v zahradě vyrostla magnolie. Magnolie je od toho, aby rostla. Krev na koberci je ovšem divná, ale nikoliv v domě, kde se stala vražda. —

— Tak počkejte, pane doktore, — řekl Vika zlostně. — Ta krev je lidská, že? —

— Ano. —

— A vy soudíte, že patří Mefistovi? —

— Ano. —

— Tak to je pitomost, — prohlásil Vika rozhodně. — Mefisto mohl mít třeba čertí krev, nevím, jaká je, snad žlutá, ale určitě ne lidskou. A teď mi to vysvětlete. —

Doktor Augustin okamžik přemítal.

— Tak pravda, — řekl sklesle. — Není to krev mého Mefista. —

V tom okamžiku, než mohl Vika odpovědět, zazněl odkudsi nějaký třeskot a čarodějný dům jim složil k nohám překvapení, tentokráte čtvrté.